

[Poul Hartling.]

let om ved de store økonomiske problemer. Han sagde, at man ikke måtte fremstille det, som om landet stander i våde. Han indrømmede, at vi har to store problemer: inflationen, som er fælles for flere lande, og betalingsbalanceproblemet, hvorom man nok kunne sige at det var lidt særligt for os. Men, siger økonomiministeren, hvis vi ser bort fra de to problemer, så går det jo godt. Det minder mig lidt om sangen med omkvædet: „Bortset fra det, fru kammerherreinde, så går det godt“. På den måde kan man jo sagtens få det til at gå godt. Det, jeg har bebrejdet økonomiministeren, eller som jeg rejste som et problem, som jeg mener regeringen må tage alvorligt på, var jo ikke i almindelighed, om vi har haft en forbrugsudvikling og en velstandsudvikling her i landet, for det har vi, det er da klart — vidste man det ikke, kunne man bare have lyttet til hr. Orla Møller i formiddags, som jo lavede et skønmaleri af den anden verden — men at vi nu har chancen med de nye EF-indtægter, og alligevel går det den gale vej med betalingsbalancen. Det er det, som er kernen i det.

Videre sagde økonomiministeren, at venstre var sprunget fra at tage et medansvar i boligforhandlingerne. Jeg forstod, det var et medansvar for landets økonomi, for besparelser o.s.v. Nu kan man jo altid, når nogle forhandlinger om et forlig går i stykker, diskutere, hvem det er der springer fra, eller hvem det er der sprænger forhandlingerne. Rent formelt var det i hvert fald forhandlingslederen, som sagde, at nu kunne vi godt forlade lokalet, for nu havde han ikke mere at snakke med os om. Men det kan man jo altid diskutere. Det er i hvert fald ikke os, der nu i morgen trumfer en ordning igennem ved hjælp af en enkelt stemme i folketinget.

Jeg vil meget bestemt sige, at når det skal gives udseende af, at vi ikke vil tage et medansvar for landets økonomi, så er det forkert. Sagen er nemlig, at denne boligløsning ikke først og fremmest har til hensigt at være et økonomisk indgreb, og den fører i en forkert retning. Der kan jeg både tage statsministerens ord om, at han gerne ville vide lidt om, hvad vi mente om boligspørgsmålene, og hr. Orla Møllers ord med i en kort besvarelse. Jeg har jo kun nogle få minutter. Hr. Orla Møller var lidt vred over,

at jeg havde sagt, det var en dårlig boligløsning, som vi var utilfredse med, og som vi ville ophæve, hvis vi kom til. Jeg mener, det er en dårlig boligløsning. Når jeg mener det, siger hr. Orla Møller, så burde vi dog være med til at forbedre den. Vi kunne dog have en målsætning, vi ville stræbe henimod. Hvorfor ville vi så ikke give en håndsrækning til at forbedre den? Man kan vel kort svare, at det ville venstre ikke, fordi det, der nu bliver lavet, fører i en anden retning end den, som vi vil. Vi vil en ligelighed imellem dem, der bygger, hvad enten det er private eller almennyttige. Vi vil et frit boligmarked. Vi kan ikke se rettere, end at man går i den gale retning med det, man nu laver.

Det er også mit svar til statsministeren, der sagde, at vi havde opstillet 3 tilfældige betingelser i sidste øjeblik. Nej, højtærede statsminister, det var ikke tre tilfældige betingelser, det var tre meget centrale betingelser. Hvis det ikke havde været centralt og virkelig havde grebet ind i tingene, så havde det vel heller ikke været svært for regeringen at sige ja og at imødekomme os. Det var centralt, fordi disse tre betingelser netop sigtede imod det, jeg taler om: en ligelighed mellem støttet og privat byggeri og et frit boligmarked.

Vi har ikke lagt skjul på i venstre, at vi gerne ville snakke med om at afskaffe momsrefusionen. Vi har klart sagt, at det kunne indgå i en fornuftig boligløsning. Ja vel, men det, vi ikke ville, var at tage en tredjedel af de penge, der vil spares på den måde — eller kommer ind på den måde, hvordan man nu vil udtrykke sig; regeringen gør jo ikke sådan forskel på, om det er staten, der får en indtægt eller nedsetter et tilskud, det omtales lidt på samme linje — og bruge dem til støtte for sociale boligskaber. Det var den ene ting.

Den anden ting var, at vi ville ikke være med til nogen ny administration. Den formulering, man vil give lejelovens § 69 og § 69 a ifølge det forslag, som regeringen har fremsat, indebærer, at der også i de kommuner, hvor det går godt, og hvor man ikke har problemer med huslejen, skal nedsættes bolignavn, som skal ordne huslejefastsættelsen. Vi sagde nej til det. Det står mig ikke klart, om regeringen har givet efter på det punkt. Man sagde i forhandlingerne, at det